



60
Mrs. E. Mosberg
1107 Broadway
New York
City

Salmc.

Hvor skulde vi faa
En aandelig Sans og en himmelsk
Attraa?
Hvor skulle vi kjende, O Jesu dit
Navn,
Og finde deri nogen Nytte og Gavn?
Om Manden ei aabnede Hjerte og
Sind,
Og gav Lys derind, og gav Lys
Foruden din Mand
Vi kunde ei røre en Fod eller Haand,
Mod Kjødets, mod Verdens og Sa-
tans Gevalt
Ei mindste Rettsaffent blev tænkt el-
ler talt,
Langt mindre udrettet. Om ikke din
Mand
Selv rakte os Haand, selv rakte os
Haand.

Naturen vel lidt
I udordtes synes at hjælpe os lidt;
Men Manden allene skal gjøre det, at
Vi faa paa det himmelske Væsen ret
fat.
Og svøbe os udi Guds Kjærlighed
ind,
Med Hjerte og Sind, med Hjerte og
Sind.

Hvad var vel vor Lyst
Om Manden ei havde sit Værk i vort
Bryst?
Vi strækte kun efter Forsængelighed,
Af Synden vi bleve vor Livstid ei
fjed
Vi fyldte vort Hjerte med Belystens
Drift
Til Sjælen forgif, til Sjælen for-
gif.

Den Sag er jo klar
Søs demnem, som ei Sjænsødselse har.
Alt aandeligt er dem en gjæffelig
Snaf;
De holder Guds Føll for fantastiske
Faf,
Fordi de paa aandelig Vandel og Fd
Anvender al Ffid, anvender al Ffid.

Ja, Jesus, mit Sind
Ei nogen Tid være saa daarlige og
Blind,
At jeg skulde gjøre mig haard mod
din Mand

Og slide mig løs fra hans naadige
Haand
Naar han mig vil drage af Belystens
Dynd
Og falde fra Synd og falde fra
Synd.
Kraft, himmelske Mand,
Din himmelske Dragelses kraftige
Baand
Om Hjerte, om Lyfter, om Sandser
og Sind.
Og drag mig saa rent i det himmel-
ske ind.
At jeg maa forglemme, hvad Verden
har kjær
Og kjødeligt er, og kjødeligt er.
Christen Thorseth.

Betragtning.

Sag først Guds Rige og hans Met-
færdighed.—Math. 6, 33.

Et Menneke har mange Jern i N-
den, som man siger. Livet er jo saa
kort, Dagens og Aarene styr forbi en
i rasende Jag, og det nytter ikke at
holde nogen af dem tilbage. Før
man næsten ved Ordet af det, er Vær-
net bleven voksent, og saa er det ikke
længe, før Haaret graanes, og det
begynder at helde mod Livets Aften.
Og i denne korte Tid er det saa uen-
delig meget, som skal gøres. Man
skal lære en Masse Ting, hvis man
overhovedet skal kunne holde sig oppe
i den mere og mere vanskelige og
indviklede Kamp for Tilværelsen.
Man skal finde en Stilling i Livet,
blive til Nytte, udrette noget, man
skal sørge for sig selv, og man faar
Familie, som der ogsaa skal sørges
for. Og Kravene blir større og stør-
re. Forat Livet i vore Dage skal
blive, hvad man kalder skjønt og rigt,
er det de mangfoldigste Ting, man
skal have; Tanken paa Mad og
Drikke og Klæder optager en fra
Morgen til Aften, ja ofte i vaagne
Nætter ogsaa. Men under alt dette
glemmer man tit det, som er det vig-
tigste, at sørge for sin udsødelige
Sjæl.

Saa kommer Jesus til os med sit
mægtige og alvorlige Ord: Guds
Rige først! Denne Verdens Rige
med al dets Herlighed og Lyst for-
gaar, og vi selv lever kun en stakkert

Tid; men vi er ikke skabte til at for-
gaa; Gud har nedlagt en Evigheds-
længsel i vor Sjæl, og han vil ogsaa
imødekomme Trangen; han har be-
redt os et herligt Rige, usforjænge-
ligt i Himlene, et Faderhus med
mange deilige Bærelser, hvor der er
Plads for enhver, ikke en er glemt
af ham; han vilde saa usigelig gjerne
have alle, alle til sig. Derfor sendte
han sin enbaarne Søn til Verden, og
vor Herre Jesus Kristus gav sit Liv
i Døden for os alle, og han opstod og
gik ind i Faderhjemmet, hvorfra han
sender sin Mand og sit Ord til Frel-
se og Fred for stakkets Syndere. Har
du aldrig fornummet hans Skald.
Har du ikke midt i Tidens Uro og
Kav havt stille Stunder, i hvilke din
Herre og Frelser hvilede dig i Fret,
at der var andre Ting at tænke paa
end de forjængelige. Du blev ham
sandsk Svaret skyldig, eller du tænkte,
det hastet ikke saa svært. Naar jeg
bare faar gjort det og det og det og
endda meget andet, saa kunde det vel
blive nogle Zieblikke tilovers for de
evige Ting ogsaa.

Du Daare! End om din Sjæl
krævedes i denne Nat, hvad saa?
Skulde du blive hjemløs i al Ewig-
hed, fordi du lod dit Sind optage af
Hjemmet hernelde, hvor du kun bor
som Fremmed en stakkert Stund! Har
du lagt Mærke til det lille Ord
„først,“ som staar i Herrens Ord
over denne Betragtning? Det glem-
mes saa tit; man vil helst strøge det
ud; men det gaar ikke. Ordet staar
der i hele sit Alvor. Se først til at
faa din Sag med Gud iorden, saa
blir det nok en Raad for alt det an-
det. Og læg saa ogsaa Mærke til,
at Guds Rige vil søges. Det kom-
mer ikke af sig selv til nogen; men
den, som søger, skal finde.

Guds Mand maa saa grundig lære
os Tomheden og Forsængeligheden
af alt det jordiske. Han maa saa vise
os, at vi er Syndere, som umulig kan
frelse os selv, saa vil vi gaa med at
vor Synd til ham, hvis Blod renser
os fra al Synd, og vi vil blive lyk-
lige i Troen paa Guds store, store
Naade. Har vi først smagt Guds
Godhed, vil vi ikke bytte den bort for
noget af al denne Verdens Herlig-
hed, og naar vi engang skal vandre

herfra, vil vi glad sige alt det jordiske
Farvel, fordi vi ved, hvorhen vi gaar,
vi ved, det er saa uendelig meget be-
dre at fare herfra og være med Kri-
stus.

O, søg Guds Rige først, gjør det
nu, gjør fuldt Alvor af det, og du
vil aldrig angre det.—(Familieblad.)

Samtalen i Hytten.

Da jeg paa en Reise, sent en Som-
meraften, betragtede det skønne
Landskab omkring mig, som efter-
haanden blev mere og mere dunkelt,
formedelst Aftenens Mørke, trak en
fort Sky ov og truede med en vold-
som Pladsfregn. Det blev endnu
mørkere. Tungte Draaber begyndte
at falde; et Skur, der stødte til en
Vondes Hytte, tilbød mig et godt Til-
flugtssted; jeg steg af min Vest, da
det var rummeligt nok til at beskytte
baade mig og den.

Dette Tilfælde erindrede mig om,
hvor godt den troende har det, som
har fundet et Værn mod Uveir i For-
løjerens Kjærlighed, der skjæler ham
„en Tilflugt og et Skjul mod Vand-
skyl og Regn.“

Jeg gik ind uden at blive bemær-
ket; Hyttens Dør stod halvt aaben;
jeg hørte Lyden af Stemmer inden-
for.

Jeg var vis enten jeg skulde gaa
ind i Huset eller i Ensomhed nyde
de Betragtninger, som hin Vignelse
havde vakt hos mig, da følgende Ord,
udtalte i en rolig og kjærlig Tone,
opvakte Fornæstelse og Overtæfelse
hos mig og bestemte mig til ikke at
afbrude Samtalen:

„Du har bestemt uret, Kone! Rig-
domme vilde ei gjøre os lykkeligere.
Saa længe det er Herrens Villie, at vi
skal være fattige.“

„Jeg kan ikke,“ svarede Konen,
„indse, at der er noget galt i at ønske
flere Penge og en bedre Levemaade.
Andre har erhvervet sig Rigdomme,
hvorfor skulde da ikke vi ogsaa forsø-
ge derpaa? Der er Nabo Skarp;
han har udrettet meget for sin Fa-
milie og vil formodentlig en Dag
blive en af de rigeste Forpagtere i
Prestegjældet; enhver ved han var
engang ligesaa fattig som vi. Hvor
længe skulle vi nu slide og slæbe fra

Morgen til Aften, for at have det mest nødtrøstlige for os og vore Børn?"

"Stone," svarede Manden, "naar vi have Føde og Klæder, bør vi dermed være fornøjet; og derfor det behager Gud, at selv disse Ting skulde tages fra os, bør vi med Taalmodighed underkaste os Guds Villie; thi han giver os mere, end vi fortjene."

"Se saa, nu begynder du atter med at prædike," sagde Konen; "du formaar aldrig selv at give mig et Svar, men maa altid ty til Bibelen, for at faa Hjælp."

"Og hvor skal jeg helle ty hen?" sagde Manden; "finde vi ikke i den Guds eget Ord."

"Det kan saa være," svarede hun, "men jeg ønsker ei at høre saa meget af det."

"Og jeg ønsker ikke saa lidet, som jeg hører af dig," svarede Manden. "Bibelen har lært mig, at det er en Gæde at være fattig, og at det er sandt, søler og tror jeg. Jeg har ved Guds Hjælp, altid været istand til at tjene mit daglige Brød; det samme har du; og omendstjunt vore Børn spise grovt Brød, og vi ei, som nogle af vore Naboer, have Maad til at købe fine Klæder til dem, for at være deres Forsængelighed, saa er de dog, takket være Gud, ligesaa sunde og renlige, som enhver andens Børn her i Soquet. Hvorfor skulde vi da klage? Guds frygt med Nøjsomhed er en stor Vinding."

"En Gæde og en Lykke at være en fattig Mand! Hvilket Snak! Jeg skulde have lyst til at vide, hvad Gæde og Lykke det kunde være? Jeg kan ikke holde det ud med dig," sagde Konen i en heftig Tone.

"Jeg kan bevise, hvad jeg siger," sagde han.

"Svortesledes?" svarede hans Hustru temmelig heftig.

"Min kjære Kone," sagde Manden, "var rolig og jeg vil sige dig, hvad jeg tænker: Jeg ønsker det for en Gæde og betragter det som en Lykke at være af lige Vilkaar med min Frelser, Jesus Kristus. Medens han levede i denne Verden, var han ikke rig og mægtig, men han var saa fattig, at han ei havde det, hvortil han kunde helde sit Hoved. Jeg søler en Betsignelse i min Fattigdom, fordi Jesus, ligesom jeg, var fattig. Havde jeg været rig, skulde jeg maaske aldrig have elsket ham; thi ikke mange mægtige, ikke mange fornemme er faldede! Gud havde udvalgt, hvad som er nødvendigt for Verden, og hvad som er ringeagtet, og hvad som intet er; derfor ønsker jeg min Fattigdom for en Lykke."

"Har ikke Gud desuden valgt denne Verdens fattige, som er rigt paa Tro, til at være Arvinger af det Rige, som han har lovet dem, som el-

sker ham? Derfor ønsker jeg min Fattigdom for en Gæde."

"For de fattige prædikes Evangeliet; endnu sker det; hver Søndag maa jeg, til mit Hjertes store Glæde, erfare, hvor sandt det er. Vi se jo ogsaa, hvorledes her i Egnen mange af de fattigste omvende sig og leve, medens mange af vore rige Forpagtere, Handelsmænd og Godseiere er ligegyldige for Gud og hans Ord og bøde for alt, hvad der er helligt. Jeg ærer den rige for hans Stillingsskyld, men jeg misunder ham ikke hans Besiddelser. Jeg kan ikke forglemme, hvad Kristus engang sagde: sandelig en rig kommer vanskelig ind i Dummeriges Rige."

"O, min dyrebare Kone, derfor du blot vidste rigtig at statte Guds Forsættelser til de fattige, hvor glad skulde jeg da ikke være. Han frelser den fattige og elendige fra den, som røver ham; han giver de fattige; han er den ringes og den fattiges Styrke; Jesus Kristus blev fattig, da han var rig, for at vi ved hans Fattigdom skulde blive rige, ikke paa Guld, men paa Naade."

"Disse Forsættelser trøste min Sjæl og vilde gjøre mig lykkelig, selv om jeg ikke havde det, jeg nu har. Jeg stolte paa min Frelser baade for denne Verden og for den tilkommende. Han, som ikke sparede sin egen Søn, men gav ham den for os, skulde ikke han ogsaa give os alle Ting med ham."

"Herren styrke dig min kjære Sara med Nøjsomhedens Gave!"

Han sang; om hendes Mands Tale tilfredsstillede hende eller ikke ved jeg ei; men hun svarede ikke. Derpaa sagde han:

"Kom Børn, det er Sengetid, lad Deren og lad os bede."

"Undskyld min Driftighed," sagde jeg, idet jeg lagde Haanden paa Døren, som BARNET, efter Haderens Befaling, var isærd med at lukke, "naar jeg anmoder om Tilladelse til at deltag i eders Familieandagt, før jeg rejser hjem. Jeg har hørt, min Ven, hvad du har talt og takket Gud for din Prædiken."

Den ærlige Mand rødmede lidt ved denne uventede Afbrydelse, men sagde straks:

"De skal være velkommen til en fattig Mands Hus, dersom de kommer i Herrens Navn."

Jeg saa paa Konen, som syntes overrasket ved min uventede Ankomst og paa de seks smukke Børn, som sad ved hendes Side, og sagde:

"Jeg hørte, at du nu vilde holde Efterskole; jeg heder dig, at du vil, uden at lagge Mærke til mig, begynde, som om jeg ikke var nærværende."

Manden, som jeg ei kunde andet end elske og agte, efterkom mit Ønske og holdt Aftenbørnen paa en be-

skeden, ligesom og andægtig Naade. Hans Bøn, der var fuld af Liv, Oprigtighed og bibelsk Kraft, svarede i enhver Henseende til, hvad man kunde vente sig af en, der havde saadanne Loveregler, som jeg nylig havde hørt ham foredrage for sin Kone.

Da han havde endt, knælede et-hvert af Børnene ned for ham, for efter gammel patriarkalsk Skik, at modtage den faderlige Betsignelse.

Da det nu var sent og Regnen var ophørt, gav jeg den fattige Mand min Betsignelse og modtog hans til Gjengjæld. Jeg ønskede dem god Nat, reiste til mit Hjem og beundrede med et Hjerte, der var ydmygt ved hvad jeg havde seet, den Gæde og Lykke at være en fattig Mand, rig paa Tro.

Et godt Træ bærer gode Frugter.

En fornem Hedning i Indien gav engang den kristelige Religion følgende Vidnesbyrd:

"Den kristne er som et Mangot træ, fuldt af gode Frugter. Medens alle ufrugtbare Træer bliver urørte af de forbigaaende, bliver Mangotræet ansaldt med Stolke og Stene, forat dets Frugt skal falde. Ja, det faar ingen Ro, førend alle dets Frugter ligger paa Jorden. Men Mangotræet forbliver roligt under alle disse Volds-gjerninger, og omendstjunt det har mange Gren, som kunde blive fastede paa dets Angribere, saa bærer det dog alt taalmodig og giver villig det ene Aar efter det andet sin vederføgende Frugt til dem, som søger den. Saaledes er den kristne. Ingen bliver saaledes forfulgt som han; alle Verdensmennesker hader og forsøger ham og søger at berøve ham al jordisk og himmelsk Trøst; dog, den kristne hevner sig ikke, men gaar rolig og taalmodig sin Vej gjennem Livet og gjør altid godt."

Vor Tro er den Seier, som har overvundet Verden.

Den fromme Biskop Martin Arthus levede paa Keiser Julian den strafaldnes Tid. Denne romerske Keiser var opdragen i den kristne Tro; men dog gjorde han sig al mulig Umag for at udrydde kristendommen af sit Rige og oprette de hedenske Gudetempler. Keiseren, der var vred over de hedenske Gudstjenesters Tilsidejættelse, havde befalet, at Biskopens Menighed med egne Hænder skulde gjenopbygge et nedstørtet hedensk Tempel. Den, som vægrede sig, skulde dø.

Forskrækket adlød de kristne. Men da Biskopen med alvorlige Ord læbreidede dem deres svage huse og Memmeløst, kastede de fleste Arbeidsredskaberne fra sig og erklærede helligt at ville dø end at arbejde vide-

re paa Afgudernes Tempel.

Derfor forbitret over denne uventede Modstand drog Julian selv hen til Stedet. Han var klog nok til at forstaa, at Biskop Martin var Sjælen i sin Menighed, at de kristnes Modstand udgik fra ham, og at hvis det lykkedes ham ved Overtalelser eller Trusler at bryde denne ene Mands Modstand, saa vilde den hele By straks være vundet.

Han lod Biskopen føre for sig. Frygtløs traadte Martin frem for Keiseren og bekendte frit og aabent, at hans Ord havde foranlediget Værgerne til at vægre sig ved Bygearbeidet.

"Nu vel, jeg vil ikke gaa i rette med dig," sagde Julian; "thi jeg ærer din Mand og dit pletfrie Rygte. Men for at igjenoprette den dybt frænkede keiserlige Anseelse saa tag den Sten, som ligger ved dine Fødder, og bær den til Templet, saa kan du fri og ledig gaa din Vej."

Men Martin rørte sig ikke.

"Mit Embede befaler mig at opbygge Guds Rige med Lid, men ikke at bære Stene til dine Afguders Tempel."

"Du er en rig Mand, siger man," fortsatte Keiseren, "saa giv af dine Penge kun en Mynt til Templet, og jeg lader dig fri. Hvis ikke, saa skal du dø."

"Saa lad mig dø, Keiser; thi jeg er i din Magt. Men mine Penge og mit Guds tilhører min Herre og Konge Kristus. Hvorledes skulde jeg kunne tage noget fra ham og give det til dine Afguder?"

"Det er kun en liden Mynt, det gjælder, Martin, betænk dig. Det gjælder dit Liv."

"Det er en Synd, Keiser, som du fordrer, og det gjælder min Salighed. Det er intet at betænke. Lad dine Bødder træde frem; jeg er beredt."

"Nei, Martin, jeg vil redde dig; thi jeg beundrer dit ædle Mod. Her har dit mit sidste Ord. Tag af denne Kogelse, som min Slave byder dig, det mindste Korn og strø det i offerkarret her for Gudens Billede. Betænk, det er kun et lidet Korn; Kogelsen er min, og du kan derved tro, hvad du vil. Gjør dette for min Skyld, og du er fri og kan prædike og undervise, saa meget du vil. Men vægrer du dig endnu engang, saa skal du den Dag idag dø en pinefuld Død."

"Du siger, det er kun et lidet Korn, Keiser! Jeg siger dig, at dette lille Korn, som jeg neppe søler i Ringrene i Byggeden vil tynges paa mig som et helt Bjergs Vægt. Nei, Keiser, spar din Kunst og Trusel, jeg ofrer ikke til dine Guder."

Julian blev rasende. Han vilde for enhver Pris bryde denne Mands Modstand. Saa befalede han at af-

flæde ham, at indsmøre hans Legeme med Honning og saaledes binde ham til en Pæl og udsætte ham for de rajsende Biers og andre Insekters Stik. Han haabede ved denne forlængede Pine at beseire Martyrens Stanhaftighed.

Men forgjæves! Da den næste Dag brød frem, havde Martin udaandet. Men Keiseren forlod Wien med den beskjæmmende bevidsthed, at der gives noget, som er større end al Verdens Magt — en sand Kristens Tro, som heller dør end bryder Trofakten mod Gud endogjaa i den mindste Ting.

Ewighesthermometeret.

En tysk Præst fortæller følgende: Igaar var der stor Bevægelse i Landsbyen. Den Vogu, der bragte min nærmeste Nabo til Skogen for derfra at hente en Egestamme, maatte kjøre ham selv tilbage. Egestammen var under Paalæsningen gledet ned af Vognen og havde sterkt beskadiget hans ene Fod. Nu trangte den halve Landsby sig sammen ved den stakkars Mandes Hus. Den ene løb hid, den anden did. Børnene græd og jamrede, Hustruen ligesaa. Kun han var stille og søgte at trøste Hustru og Børn. Endelig kom Lægen. Ved Hjælp af en sterk Mand fik han Foden struktet, spjækket og forbundet. Lydeligvis voldte det den saarede store Smertes: Svøden perlede frem paa den blege Pande, han preskede Læberne fast sammen; dog kom der ikke en Klage over hans Læber; men han laa stille og med foldede Hænder.

Jeg forlod ham nu; dog kunde jeg ikke slippe ham af Tankerne, men studerede stadig paa, hvorledes han kunde være istand til med saadan No at taale de svære Lidelser.

Den følgende Dag besøgte jeg ham hvor stille og behersket De lagde den sin Seng. Da spurgte jeg ham: „Sig mig, Nabo, hvorfra faar De dog Kraft til at være saa stille og rolig under Lidelser? Jeg har nu tre Gange set Dem i svære Trangster; men altid har De været istand til at bevare Deres Rolighed.“

„Jeg ved ikke rigtig, hvad De mener, Sr. Pastor,“ sagde Manden, idet han saa noget forundret paa mig, og jeg fortsatte:

„Da Døden for omtrent et Aar siden rykkede bort Deres lille Lena, der jo var Deres lille Indling, da stod alle og klagede og græd; men De var — ialfald tilsyneladende — ganske rolig. Jeg synes, jeg ser, igjen. Han laa stille og fornyttet i lille i Kisten, stod og betragtede de kjære Træk endnu en Stund, gav hende et sidste Kys, derpaa lukkede Kisten og sagde: 'Det vel, til vi sees igjen.'“

„Ja, just saaledes gif det til, Sr. Pastor,“ svarede Bonden. „Er ikke min lille Lena vel gjent deroppe? Og kan ikke Mor og jeg haabe, snart at faa se hende igjen i Herligheden? Marlene gaar jo saa rasht.“

„Og da De sidste Vinter,“ fortsatte jeg, „tabte 2000 Kroner paa Deres Svoger, var De saa rolig, som om De var en anden Notschild, hvem et saa ringe Tab ikke berørte, ja De kunde endog trøste Deres Svoger, der rent havde mistet Fatningen.“

„Ja, ser De,“ bemærkede den yngre, „min stakkars Svoger kjender ikke noget til den rette Gradmaal for jordisk Lidelse, og derfor griber det ham saa voldsomt.“

„Og ogsaa igaar,“ vedblev jeg, „da det var rent unydeligt at se paa, hvorledes Doktoren arbejdede med Dem for at faa Foden i ret Stilling, og da alle omkring Dem græd og jamrede, da laa De ganske stille og kom ikke med et eneste utaalmodigt Ord. Hvorfra faar De saadan Kraft og No?“

„Na — det ved De nok bedre end jeg, Sr. Pastor. De har jo ogsaa styrket mig med Guds Ord og Bøn. Desuden bærer jeg altid med mig et særligt Hjælpemiddel for saadanne Tilfælde. Min salig Fader har givet mig det. Han kaldte det sit „Ewighesthermometer.“ Det bestaar af tre Stykker, som, rigtig benyttede, er et særdeles kraftigt Lægemiddel mod jordiske Lidelser. Skal jeg nævne disse Stykker for Dem?“

Paa mit bejaende Svar fremtullede jeg min Nabo sit vel prøvede Midde.

1) Lederfæres der dig noget ubehageligt, gaar det dig imod, saa betragt dette i Ewighedens Lys. Husk: Kun det er værd at grænne sig over, som vi i Ewigheden vil komme til at grænne os over.

2) Dør en af dine kjære, saa beklag dig kun da, naar du maa frygte for ikke at finde ham eller hende igjen i de evige Boliger.

3) Skal du lide Smertes eller prøve Sygdom, saa tank paa sin Pine, hvor Ormen ikke dør, og Jlden ikke slukkes, og fra hvilken du ved Jesu Kristi Pine og Død er bleven frelst.

Disse tre Stykker kaldte — som sagt — min salige Fader sit „Ewighesthermometer,“ og ved dets Hjælp var han istand til at være stille og taalmodig paa sin 86-aarige Pilegrimsfart gjennem Verden, plaget som han var af en lang, tung Sygdom, af Arigens Myster og mange sølelige Perigetal. Paa sit Dødsleie anbefalede han os flittig at prøve hans meget benyttede „Ewighesthermometer.“ Jeg har fulgt min salige Faders Raad og har befundet mig vel derved.

Saaledes talte min Nabo. Jeg trykkede hans Haand og takkede ham hjertelig for Thermometeret, og jeg tillader mig at anbefale det til de kjære Læfers Venntælle, sikker paa, at de vil have Velsignelse deraf.

HOTEL DIRECTORY.

Vi anbefaler vore Venner at benytte sig af følgende Hoteller, naar de er paa Reiser:

Tacoma.

HOTEL GORDON

1305½ Pacific Ave. Tacoma
Rum per Dag, Uge eller Maaned
THOS. L. HOLMES, Prop.

Spokane.

When in Spokane stop at

Hotel Alger

Opposite N. P. Depot
Transients a Specialty
Free baths.

New York.

LUTHERSK PILGRIM-HUS

No. 8 State St., New York.
Nærmeste Hus ved det nye Landingssted for Emigranter
Kristeligt Herberg for Indvandrere og andre Reisende.

Pastor E. Petersen, Emigrantmissionær, træffes i Pilgrim-Hus og staar Emigranterne bi med Raad og Daad.

Lien's Pharmacy

Standinavisk Apothek.
Ole B. Lien. Harry B. Selvig
DRUGS, CHEMICALS,
TOILET ARTICLES,
Recepter udfyldes nøjagtig
M. 7314 1102 Tacoma Ave

DR. F. S. SANDBORG

Norsk Læge og Kirurg
Specialist i Børnesygdomme.
Kontor 311-312-313 Sunset Block
BELLINGHAM, WASH.
Office Phones: Main 322; A 512
Res. Phones: Main 321; A 570

Dr. E. J. Torney; Practice limited to diseases of Eye, Ear, Nose and Throat; Glasses fitted. Red Front Bldg., Bellingham, Wash.

J.T. WAGNESS

PHOTOGRAPHER:
Latest and up to date work
STANWOOD Wash.

OTTO COLTOM & CO.

General Merchant
HARDWARE AND FURNITURE
Phone Line 1607 Custer, Wash.

DRS. J. W. & H. D. RAWLINGS

Tandlæger
317-318 Warburton Bldg.
Telephone Main 5195
Cor. C & 11th Sts., Tacoma, Wash

Dragt fra Luther Publ. House.

Steamship Agency
Biletter paa alle første Klasses Linier
VISELL & EKBERG
1308 Pacific Avenue
Tacoma — Wash.

Standinavisk
Begravelsesbureau
Telefon Main 7745 Home A 4745
LYNN & HAUGEN
945 Tacoma Ave.

Student - Supplies
of all Kinds
Vaughan & Morrill Co.
926 Pac. Ave., Tacoma, Wn.

Alterbilleder Portraetter og Landskabs malerier udføres godt og billigt. Alt Arbejde garanteres. 17 Aars Erfaring. De bedste Anbefalinger faaes. Skriv efter Katalog til **Arne Berger, Artist.**
544 Wash. Str., Portland, Oreg

ENGER & JESDAHL
Klædeshandlere
Er det norske Hovedkvarter i Everett
1618 Hewitt Ave.

W. H. Mock & Sons
Professional Funeral Directors and Licensed Embalmers
PHONES - - Office Main 106
Residence - } Red 3681
Main 2812
Undertaking Parlors and Chapel, Maple Block. 1055 Elk St. Bellingham, Wn

W. & E. Schmidt Co
308 THIRD STREET,
MILWAUKEE, WISCONSIN
Skriv efter vor Katalog af Alterfermøbler, Kors, Ulystager, Alterudstyr, Døbefanter, Salmetavler, Altere, Prædikestole og Kirkestole. Skriv navn til os.

C. C. MELLINGER
Begravelses-Direktører
Standinavisk og Tysk Tales
Phone Main 251. Home A 1251
910-12 Tacoma Ave. Tacoma, Wash.

„Pacific Herald.“

A Religious Weekly,
Kristeligt Ugeblad udgivet af Prestefonferensen for Pacific Distrikt af den Norske Synode ved en Komite.

Entered as second-class matter November 6, 1908, at the post office at Tacoma, Wash., under the Act of March 3, 1879.”

Alt vedrørende Redaktionen indsendes til N. O. Bjerke, 1818 Donovan Ave., South Bellingham, Wash.

Alle Nyheder, Beskjendtgjørelser og Notiser indsendes til „Pac. Herald“ News, Puget Sound Posten, Tacoma, Wash.

Alt vedrørende dette Blads Forretning besjerges af Bist. S. W. Tjernagel. Breve adresserede „Pacific Herald“, Stanwood, Wash., vil naa ham.

Bladet koster

For Aaret\$.75
For Aaret til Canada..... 1.00
For Aaret til Norge..... 1.00

Adresse: Stanwood, Washington.

Mennesker uden Overbevisning.

Der gives Mennesker, som synes at være blottede for Alt, hvad der hedder Overbevisning, Mening og Anskuelse. Og skulde det ske, at man i et gunstigt Øieblik kan faa at høre en Udtalelse af dem, som synes at vidne om, at der dog er Noget, som de have en personlig Mening om, saa er det tilsyneladende saare let at faa dem rokkede; naar man blot udtaler det modsatte som sin Overbevisning, saa synes de strax at være rokkede i deres. Vilde de ikke lige med det Samme tilbagefalde, hvad de for et Øieblik siden havde udtalt som sin Overbevisning, saa ere de dog i alt Fald strax rede til at sige i. Ex.: „Naa, ja saamand, det er ikke for det, Deres Mening kan maaske ogsaa være ligesaa rigtig.“

Alt to modsatte Meninger om en og samme Sag umulig kunne være rigtige begge to, maa man altsaa antage, at den Klasse Mennesker aldrig have filosoferet over. De ere de behageligste Mennesker af Verden, thi de ere saa tolerante, at de aldrig modsiges Nogen. De dele Anskuelser og Meninger med alle dem, de komme i Berøring med, lige meget, hvor forskjellige de end ere. Det, som de ere faste og uroffelige i, det er: for enhver Pris at staa i Gunst hos Alle og være enige med Alle. Komme de til Folk, som hade og spotte de Hellige, saa ere de enige med dem, og komme de til de Hellige, saa ere de enige med dem, og beklage, at Menneskene ere saa ugudelige og ryggesløse, at de endog bespottede dem, der vilde fægte Gud og vandre paa

Sandhedens Bei. Ja, disse Mennesker ere i den Grad beherskede af denne hykkelske og løgnagtige Mand, at de endog kunne vidne imod sig selv, i det de bifalde, at det er afskyeligt og vederstyggeligt baade for Gud og alle rettænkende og sandhedskjærlige Mennesker at sige og forestille noget, som man ikke mener, for i Øieblivet at kunne behage andre. — Læseren trækker maaske paa Smilebaudet og tænker ved sig selv: „Mon det ikke er Overdrivelse?“ Nei, desto værre, Skildringen er i fuld Overensstemmelse med, hvad vi have erfaret og iagttaget paa dette Omraade.

Hvad vort Forhold til den Slags Mennesker angaar, saa er der vist neppe nogen bedre Regel at følge end denne: ikke at have Mere med dem at skaffe, end hvad Nødvendigheden fordrer. At pleie jelskabelig Omgang med den Slags Folk og lade, som om man ikke vidste eller kunde forstaa, at deres hele Liv gaar op i en eneste stor Løgn, vilde kun være at lesle med denne Afskyelighed og at styrke dem i deres Fremfærd. Men hvad vi særlig maa tilraade Enhver, der elsker Sandhed og Ret, det er, endelig under alle Omstændigheder at se vel til, at Jagen af den Slags Mennesker faar Lov til at bedaare dig saa meget, at du faar ham til din Fortrolige; thi det kundet let komme til at blive dig en dyr Historie.

Der gives Andre, som nære denne afskyelige Tilbøjelighed i større eller mindre Grad, men som holde den inden for visse Grændser. Naar det gjælder om Et af To, enten at vandre paa den Bei, som fører til Livet, eller paa den, som fører til Jordærvælsen, ja, saa bejender de, at de høre til dem, som vilde vandre paa Livets Bei; men dermed ender ogsaa deres religiøse Overbevisning. Men Enhver, som vil vandre denne Bei, han bør huske paa, at Livets Bei er Sandhedens Bei, og at det, som det først og sidst kommer an paa, er, at „vandre i Sandheden.“ Men fuldt ud at være Sandheden tro uden nogenjinde at blive nødt til at sige imod, naar Talen kommer til at sige imod, naar Talen kommer til at dreie sig om forskjellige Ting paa det kristelige Omraade, kan man vist gjerne sige, er umuligt i en Tid som vor, hvori der hersker en Mængde forskjellige Anskuelser, ikke blot om væsentlige, men tillige om væsentlige Ting, ja, hvad der angaar selve Livet — forudsat, at man ikke lever et Eneboerliv, men at man kommer i Berøring med Andre.

Ikke desto mindre gives der saadanne „Zabrydre“ blandt Herrens Betskere, som det vilde være en hel Sjældenhed at møde Modsigelse hos i nogenjombest religiøs Retning. De

bifalde mangen Gang, hvad de slet ikke have noget Begreb eller Mening om, og som de ikke vilde umage sig med at undersøge, „for at se, om de Ting forholde sig saaledes.“ I verdenslige Sager vise de, at de ikke mangle Evne til at sætte sig ind i baade det Ene og det Andet, eis heller mangle de Evner til at kunne tale om, hvad de kjende og forstaa. Men hvad Kristendommen angaar, saa have de levet sig ind i en for deres Sløve og hykkelske Natur saa magelig og behagelig Gudsfrugt, at de lade Andre baade tænke, tro og haabe for sig.

Uden Tro og Haab vilde de paa ingen Maade være; undlade at komme i de Helliges Forsamlinger vilde de heller ikke; men redegjøre for Noget, hvad de egentlig tro og haabe, mere end Folk i Jlang, det vilde være dem umuligt, fordi de aldrig have gjort det klart for sig selv. Skulde de absolut give nogen Forklaring for sin Tro og Haab, saa maatte de dog i det Mindste have nogen Tid at forberede sig i og tænke over, hvorledes de havde hørt andre troende Mennesker sige, eller ogsaa erklære rent ud, at de tro og haabe det Samme som de andre, de komme sammen med — eller maaske en enkelt Person, deres Præst eller nogen Anden, som de af en eller anden Grund fortrakke frem for de andre. Men den samvittighedsfulde Kristnen, som i alle Ting vil være „Sandheden tro i Kjærlighed,“ han nøies ikke med, at Andre have en Mening og en Overbevisning i saa vigtig en Sag som denne, hvad man skal tro til Salighed. Her er det naturligt for den mest Enfoldige at komme til fuld Klarhed og Overbevisning, naar blot Sandhed og Oprigtighed fylder Hjertet.

Fremfor alt, kjære Læser, vogt dig for alt usandt og hykkelsk i dit hele Forhold baade over for Gud og Mennesker. Sig heller ganske ærligt om Alt, hvad der er fremmed baade for dit Hjerte og din Forstand: „Det har jeg ingen Mening om!“ Dette er naturligvis langt bedre end at forestille, du tror det, fordi Andre tro det. Vær forvisset om, at Intet kan være nogen større eller sikrere Hindring for, at sand Kristendom kan trænge ind i et Menneskehjerte, end Hykleri og Forstillelie — at paatage sig et Skin af Gudsfrugt, uden Kraft. — Kirkell.

Den hellige Daab.

Luther spurgte engang Dr. Jeronimus Weller, hvorledes det gik ham, og da han svarede: Kummerligt og bedrøveligt! sagde Luther til ham: Er du da ikke døbt? O betænk dog, hvilken stor Guds Gave Daaben er; den kjende hverken Tyrkere eller de andre Bantro. Guds Ord er en saa

stor Naadegave, at vi aldrig kunne takke nok derfor. I Daaben er Himlen givet mig for Intet, Daaben er mit Brev og Segl paa, at den er min. Vær derfor, kjære Jeronimus, dette Brev, at Djævelen ikke skal rive det itu for dig; d. v. s. lev og bliv i Herrens Frygt, og bed dit Fader vor. Gud har ikke paa nogen bedre og høitideligere Maade kunnet forvisse mig om, at hans Evangelium og den evige Salighed tilhører mig, end ved sin kjære Søns Lidelse og Død. Thi naar jeg tror, at han har overvundet Døden, og det for min Skyld, saa har jeg Brevet i fuldstændig Orden med Segl under, og da har jeg ingen Rød. Man skal være fuld forvisset om, at Daaben er indstiftet af Gud, paa det vi skulle vide, hvor vi kunde finde ham. Han søger os, han kommer til os, men vi kunne ikke komme til ham af os selv. Derfor, naar din Samvittighed angster dig og vil gjøre dig bange, saa hold dig til Guds Ord, Daaben, Syndernes Forladelse og den hellige Nadvere, og hav deri Fred!

Dagligt Brød.

„Naa, ja, Gatten min, du kommer næsten til at maatte sørge for dine to smaa Søstende, naar nu jeg maa forlade eder,“ sagde den døende Fader til sin Søn Paul. „Naa, græd ikke, Paul, det gjør mig saa ondt at se det. Jeg vilde saa gjerne været hos eder en Stund endnu, til I var blevet store, men Gud vil det ikke saa. Din Mor sagde ofte: „Stille, bare Stille, som Gud vil!“ og hun er ogsaa gaaet stille ud af Verden. Nu vil jeg ogsaa gaa stille hjem, og du skal ikke være bedrøvet. Gud vil hjælpe dig; han, som sørger for Himlens Fugle, har sagt, at han ogsaa vil sørge for dem, som holder sig til ham. Og er ikke I meget mere end Smaafluglene? Derfor græd ikke, men vær stille!“

Den blege Mand, der laa paa den skrøbelige Seng, havde foldet Hænderne, og hans trætte Øine saa paa den tolvaarige Gut, der stod foran ham og kjæmpede med Graaden.

I Krogen ved Dvnen sad to Smaa-piger, den ene tre Aar, den anden fem Aar gammel; de sad og legede med en gammel, ødelagt Duffe og forstod intet af det, Faderen sagde til Paul.

Den døende havde været en dygtig Dreier og havde ernæret sig retskaffent ved sit Haandverk. Men da hans Hustru for et Par Aar siden var død af Tæring, havde han ogsaa begyndt at strante. Han arbejdede vel lidt en Tid, men det varede ikke længe, saa maatte han ganske stanse, og da blev det smaaet baade med Klæder og Mad.

Tre Dage efterat Faderen havde var han ikke mere blandt de levendes Tal, og Paul stod der tung og sorgfuld i Hjertet. En god og trofast Jakobone, tykke Stine, som man kaldte hende, hjalp nu Gutten med Begravelsen og andet, som maatte gjøres.

Da Paul kom hjem fra Kirkegaarden og gik langsomt op ad Trappen, rev Stina Døren op og traf ham ind i Stuen til sig. De to mindste havde hun haft hos sig de sidste Dage, og de sad nu noksaa fornøjet om Skaffebordet, hver med et Stykke Smørbrød i Haanden.

„Nu Paul, sæt dig bare ned, du ogsaa.“ sagde Stina, „saa skal du saa dig en Kuv Skaffe; vi kan ogsaa snakke sammen om et og andet.“

Medens Paul drak Kaffen, udviklede Basketonen for ham sine Fremtidsplaner.

„Nu skal jeg sige dig, Paul, vedblev hun, „hvad jeg tror, du skal gjøre, du skal se, om du ikke kan saa pudse Sko for nogle enlige Herrer.“

„Ja, men jeg skal paa Skole ogsaa.“

„Ja, men det er ikke før Kl. 9. Først pudser du Herrerens Støvler — du faar staa op lidt tidlig — saa gaar du paa Skolen. Naar du kommer fra den, hjælper du mig at luge Middagsmaden — du er jo en ganske flink Skof — og saa findes der vel nogle gamle Folk, der gjerne vil saa lidt Hjælp til at bære Kul og Ved. Om Eftermiddagen maa du se at saa bære om Aviser.“

„Ja, men de smaa da?“ indvendte Paul.

„Maar du ikke er hjemme, tager jeg dem ind til mig.“ svarede Stina, „og de kan nok lege, medens jeg vasker. Du skal nok se, dette gaar Paul, og Gud vil nok lægge sin Velsignelse til.“

Paul svarede ikke stort til dette, han tænkte paa Husleien, som han ikke ffjonte, hvorledes han skulde klare, og saa alt det andet, som ogsaa hører med til dagligt Brød!

Da det var bleven Aften, og de to smaa jov sødelig, sad Paul ved Bordet i dybe Tanker; Maanens Straaler faldt over hans blege Ansigt og gjorde det endda blegere.

Ved Bæggen stod Sengen, hvori baade Moderen og Faderen var død, den gode, stille Moder med de klare, milde Øine og den snilde, flittige Fader.

Han blev rent overvældet af Sorg, da han sad og tænkte paa Fortids Lidelse og Fremtids Utryghed. Han brast i hulkende Graad.

Og der — i den anden Seng laa de to smaa, dem han skulde skaffe dagligt Brød. Hvor var det muligt?

Hans Hoved faldt ned paa Bordet, og der sad han længe og græd.

Da kjendte han en Liden, bleg Haand, der lagde sig over hans Ansigt; han blev bange og for op. Det var den femaarige Søster, der var vaagnet, og da hun hørte Paul græde, havde hun staaet op af Sengen og stod nu i det bare Linned, strakte sig op til Broderen og saa ham ind i Øinene saa alvorlig og trøstende.

„Hvorfor græder du, Paul?“

„Na — jeg græder ikke,“ svarede Paul, idet han knapt kunde saa Ord frem.

„No vist græder du. Papa er hos Gud, er han ikke?“

„Jo, Lotte.“

„Og da har han det godt?“

„Ja, det har han.“

„Og vi skal komme til Gud ogsaa, naar vi bare er snilde?“

„Ja.“

„Aliver det længe til det, tror du, Paul?“

„Det kan jeg ikke vide noget om.“

„Na, det bliver vist ikke længe til. Men nu vil jeg lægge mig; jeg ved, at Jesus vilde komme og være hos os; han er her nok.“ Og dermed frøb den lille i Seng igjen.

Men Israels Bogter slumrer ikke; han saa ogsaa, hvad der foregik i Pauls Sjæl, og mindede ham om Moderens Ord: „Stille, bare stille; som Gud vil,“ og det Ord gjorde er Engletjeneste paa Pauls Hjerte. Snart saa ogsaa han i en god, rolig Søvn, og han sov saa godt og sødt, som om der ikke fandtes Skummer eller Sorg for dagligt Brød mere.

Den godhjertede Basketone var altid færdig til at hjælpe. Hun passede altid paa, om der kunde være en Plads for Paul at saa, og anbefalede ham paa det bedste. Snart havde Paul ogsaa meget at gjøre. Han var Oppasser for fire Herrer, og det gav ham tyve Kroner om Maanedes. Saa huggede han Ved og bar Kul op for en Enke, og endelig var han Avisgut, og paa den Maade tjente han fem og tyve Kroner Maanedes.

Han maatte rigtignok op Kl. 5 om Morgen, og han maatte springe fort, om han skulde saa Arbeidet færdig, før han gik paa Skolen, thi de fire Herrer boede langt fra hverandre. Men Paul var flink, og Stina stak nu og da til ham mangan er god Vid Mad, saa han holdt sig noksaa godt. Om Aftenen var han rigtignok ofte saa træt, at han sovne over sine Leksur.

Paa Skolen var han godt likt, og flere Lærere syntes, det var ilde, at Gutten ikke skulde saa Tid til at læse, som han skulde, fordi han maatte underholde sine Søskende.

Men Paul havde hørt om en, der havde sagt: „Er ikke I meget mere

end de?“ og ham havde han ikke glemt.

Saa var det en Lunsdag Eftermiddag, Paul gik med sine Aviser; han skulde netop gaa ind i et stort pent Hus, da en Hest kommer farende fra en Sidegade i vildt Gallop. Lige ved Fortauget stod en Barnevogn, hvori der ligger et sovende Barn. Barnepigen staaer og snaffer med en anden Pige paa den anden Side af Gaden. Paul ser Faren skrige op, men vover ikke at løbe imod den løbste Hest. Han kaster Aviserne fra sig, griber Barnet og faar det saavidt ud af Vognen, da Hesten farer forbi og slænger den svære Arbeidsvogn mod Barnevognen, saa den knuses.

Oppe i 2den Etage høres et Skrig. Barnets Moder er netop kommen færdig til Vinduet og faar se, hvordan Vognen knustes. Et Diebit efter røres Gadedøren op, og en ung Frue kommer farende ud. Hun næsten falder om foran Paul, river Barnet ud af hans Arme og bedækker dets Ansigt med Kys; derpaa skynder hun sig ind med Barnet.

Paul saa en Stund efter hende, anlede saa sine Aviser og lagde, som han pleiede, en Avis foran Entredøren i 2den Etage, hvor Fruen boede. Da han skulde gaa ned igjen, kom Fruen ud og sagde:

„Kom nu ind, Gutten, min, kom ind, du har jo reddet mit Barn! Kom nu!“ vedblev hun ventlig, da Paul nstede.

Han fulgte endelig med og stod der forlegen i det fine Værelse med det kostbare Teppe. Saa kom ogsaa Manden i Huset, og fortalte Fruen under Taarer og Smil om Pauls Heldtaad.

Dette var rige Folk; men de hørte ikke til den Slags, der mener, de kan affærdige alt med nogle Guldtykker. Dvertimod, disse Folk regnede sig som Guds Husholdere, og det var dem en Glæde at vinde Venner, som kunde „modtage dem i de evige Boliger.“

Derfor kom ikke Paul og hans Søskende til at kjæmpe saa haardt for Tilværelsen længer. Paul selv fik en god Plads, hvor han baade tjente godt og fik Tid til at læse. Hans to smaa Søskende blev anbragt hos en snild Familie, hvor de havde det godt i alle Maader, og hvor de voksede op til brave og lykkelige Mennesker.

Men i Pauls Hjerte er med uindflettelig Skrift indpræget Moderens Ord: „Stille, kun stille, som Gud vil!“

Jeg er Manden.

„Vær saa snild at komme ind og sidde ned,“ sagde en lidt aldrende Husfru til Præsten, der kom paa Hus-

besøg. Hun var en troende Kvinde, men havde en forfærdelig Mand, der behandlede hende stvgt og haardt.

Efter Frostøsten kundet det saaledes hende, at han slog istykker hver Ting paa Bordet og skreg med Haan: „Hvad er Gud for en? Hvad har jeg med ham at gjøre?“ Den stakfars Husfru havde ofte ondt for at holde sig fra at synde baade i Ord og Handling.

En Søndag var hun som sedvanlig gaaet i Kirken efter at have ordnet og stelt pent hjemme. Men da gik den onde Mand i Manden, og han foresatte sig, at det hjemme skulde se ud som „en Svinesti,“ hvad der ogsaa lykkedes ham.

Da Husfruen kom hjem, sagde hun ikke et Ord, men vaskede igjen og ordnede alt tilrette. Saa kom Middagen, og hun gav da som ellers Manden det bedste, hun havde.

Ved dette blev han rørt.

„Der findes ikke en saa prægtig Kone som du; jeg har gjort saa meget galt, og du er lige snild. Kan du tilgive mig?“

„Ja, hjertelig gjerne,“ sagde hun, „og bed nu Gud om Forladelse.“ — Det blev nu bedre en Tid, men ogsaa kom en Tid.

En Aften kom Manden hjem og sagde uventlig:

„Kom med Tøflerne!“ og medens hun høiede sig ned efter disse, slog Manden til hende, saa hun var klein et Kar.

Saa blev Manden yng som Følge af sit daarlige Liv, og Præsten fik da endelig Lov til at komme ind. Den syge var taus og mørk, saa Præsten talte lidet, men gav ham et Par Smaafkrister, blandt andet om „den forlorne Søn,“ og det var, som han her læste sin egen Livshistorie.

Da blev han forfærdet.

„Det er jo mig! Jeg er Manden!“ Han græd og var glad, han sukede og sang — og blev et nyt Menneske, idet han kom til Erkjendelse af Synd og Naade.

„Jeg er Manden“ — det begyndte med Syndserkjendelse, og den var oprigtig. Han kom med Guds Naade til Kræfter igjen og blev et trofast Vidne om den Fader der tager imod den forlorne Søn.

Et Spørgsmaal for alle.

Hvad har jeg gjort for Gud? Hver Minut gjør Gud noget for mig. Hver Minut lader han mit Hjerte slaa og sætter mit Legemes underfulde Maskineri i Bevægelse. Hver Dag giver han mig et Hjem og Venner.

Han giver mig Føde hver Dag og alle de Klæder, jeg behøver. Hver Dag gjør han mere for mig, end jeg kan opregne.

Han bevarer mig fra Farer, som

jeg ikke har nogen Kærlighed om.

„Hvad har jeg nogenlunde gjort for Gud? Har jeg nogenlunde virkelig takket ham? Forsøger jeg paa at være ham til Velbehag?“

„H! Altfør mange af os glemmer Gud og alle hans Velgjerninger mod os. Vi tror, at vore daglige Gøder — Siem, Bøde, Vemmer, Selbred — kommer som noget, der følger af sig selv, og takker ikke for, at Gud giver alt og kan tage det bort, hvis det behager ham.

* Forladt. *
* * * * *
* En Fortælling *
* af *
* Gesha Stretton. *
* * * * *

Aldrig havde hun saaledes følt Bagten af det Varn, som hvilede paa hende, og dybt bedrøvet slæbte hun afsted sit gamle, gigtlidende Legeme og den end tungere Byrde, som hvilede paa hendes Hjerte. Endnu aldrig havde nogen Dag midt paa Sommeren været saa lang som denne forte Novemberdag.

Stadig stod Jannys Billede for hendes Sjæl, hvorledes hun i sin sørgelige Ensomhed længselsfuldt jantrede sig og hulkede uden at have nogen, som hærtegnede hende og trøstede hende.

Skulde hun ikke heller overlade den lille til Baronessen?

Baronessen kunde give Janny alt, hvad der var nødvendigt, ja mere end det, medens hun selv neppe formaaede at give hende noget andet end sin Kjærlighed.

Men hvor var det muligt, at nogen kunde være saa hjerteløs mod et uskyldigt og trængende Varn?

Susanna sagde sig selv, at hun for sin Del ikke vilde kunne behandle den største Forbryders Varn paa en saadan Maade, og Jannys eneste Hæit bestod hun deri, at hun hørte til Folk, hvis Tro var forskjellig fra de øvriges i St. Silvin. Vilde hun slippe Janny fra sig, saa vilde hun blive opdragen i Sød mod sine egne Slagtinger og mod deres Tro og vilde da komme til at tilhøre alle hine grusomme og haardhjertelede Mennesker, som forfulgte hende saa hjerteløst.

Dag dog, skulde hun ikke heller ofre Janny?

Dette Spørgsmaal bevægede Susanna altid igjen paany i sit Hjerte, medens hun stod paa Aua ved Elven og vadstede, og Vinterens isnende Kulde bragte hende til at fare sammen, hver Gang hun stal sine Arme ned i det iskolde Vand. Men naar hun om Aftenen var vendt hjem og sad ved Kamænen ved den blussende Ild med Janny paa Fanget, naar

Varnet spiste af den samme Taster og drak af samme Nap med hende, da opfattede hun altid paanyt Bevidrelsen af dette sørgelige og ængstende Spørgsmaal.

En berømt fransk Forfatter har sagt: „Den, der blot har seet en Mandes Glendighed, har intet seet; han maa se en Kvindees Glendighed.“

Susanna saa det; hun maatte se sin Jannys Glendighed, og dog saa hun ikke den lille paa Siden af hendes Nød, eftersom hun da var fraværende.

Varnet selv kunde ikke forstå sin Glendighed.

Følte hun sig pludselig ensom og forladt i den skumle og mørke Hytte, uden Ild paa den sorte Krue, uden nogen Lampe, som brændte; saa hun intet andet end den store, sorte gamle Bævestol, som fuldstændig skjulte Vinduet ligesom for at udestænge de saa Lysstraaler, som det lave Straatag endnu tillod at trænge ind i Hytten, — da bevægede hendes Hjerte af Angst og Skræk, og hun frøb sammen i det bagerste Hjørne af den store Skorsten.

Der sad hun sammenkroget med sine smaa Fodder paa et Sted af Skorstenen, som endnu havde igjen Varme. Og da hun endnu ikke havde lært at svare det Stykke grovt Brød og det lille Krus Vand, som Susanna havde sat igjen paa Gulvet til hendes Middag, saa spiste hun det enten strax eller strøede det omkring i Smuler.

Gif Tinnerne saa langsomt hen, indsaandt der sig Hunger og Tørst, og kom Kulden endda til, saa var der ingen, der tog sig af hende, som beroligede hende og sørgede for hende. De forbigaaende maatte ofte høre Varnets Hynkende Jamren, selv om de ikke havde Lust til at se Mjættningen, som de kaldte hende.

Saaledes gif den ene Dag efter den anden. Den gamle Kone gjorde Vold paa sig og slæbte sig med sønderknipt Hjerte og modige Lemmer til sit tunge Dagarbejde ved Floden, og den lille Janny holdt paa at forkomme af Hunger, Tørst og Angst i den fugtige Køltes usunde Luft.

Dag dog havde hverken Baronessen eller de øvrige Indbyggere i St. Silvin nogenlunde Tvivl om, at de handlede Gud velbehagelig og paa denne Maade viste sig som tro Tilhængere af Jesu Kristi sande Religion. De var vist ikke hjerteløse eller Kjærlighedsløse end andre Mennesker, de var kun fangne i den Vildfarelse, at de slutte vise Gud en Dyrkelse ved saadan Haardhed og Strengbed.

Men har vi da Dov til at nægte et Medmenneske vor Deltagelse, Hjælp og Kjærlighed, fordi hans Religion ikke er vor?

Nei, selv ikke da, naar den er grundforskjellig fra vor.

Kjærlig kunde nogen hade hunden mere end Jøder og Samaritaner, og dog valgte den Herre Jesus, da han vilde belære os om Næstekjærlighedens Pligter, ligesom for at fordykke senere Markhundreders Religionshad, Vignessen om den barmhjertige Samaritan, som med sand Næstekjærlighed pleiede den saarede Israelit, hvorfor han tilsidt sagde: „Gaf du hen og gjør ligesaa.“

Det havde været en bidende kold Januar dag. Fjæstapperne hang lange og tykke ned fra Husstagene, og det iskolde Vand i Floden bragte næsten Blodet i Susannas Nærer til at stivne. Forskjæves havde Solen forsøgt at gjennembrude den tætte, kolde Frosttaage.

Baronessen var i en luffet Bogu kjørt over Floden, indhyllet over hele Legemet i Peltsvær og forsynet med Varmelasser og bløde Tapper for at holde sine Fodder varme. Hun saa Susanna, sin Fostersøster, staa paa Aua ved den iskolde Elv og udføre sit Arbejde; men Tanken paa Susannas færlige Mjætti bragte hende blot mørke Mynter i hendes Vand.

Ved Synet af den stadselige Bogu fulkede den gamle Badstefone sigte for sig selv.

Men hun var denne Dag at se ved Elven; thi hun kunde ikke undvære den tarvelige Fortjeneste. For Janny havde hun tæet ved Skorstenen læst til en liden Seng og efterladt hende godt tildækket der.

Men vilde vel det kolde Varn ligge stille der hele Dagen?

Da hvem vilde dække over hende igjen, naar det blev koldt, og hun atter træt frøb op i sin Seng?

Skjænt næsten altid af Kulde fulkede Susanna dog ikke over sine egne Lidelser. Melankisk fortsatte hun Arbejdet, indtil det sidste Stykke var væk, og alt var bragt til Strætonen; da ilte hun med det indbrudende Mørte hjem.

Det var helvægsfuld Nat, da hun naagede sin Hytte og aabnede Døren.

„Janna, Janny.“ raabte hun; men intet Svær fulgte, alt blev dødsstille. Med angstfuldt bankende Hjerte samlede hun hen til Kamænen, tændte en Fyrstikke og lytte over Varnets Veie i Krogen af Hytten; men Janny var der ikke.

Tørst ved Skinet af Lampen opdagede hun Varnets spæde Skikkelse henstrakt paa den kolde, fugtige Jord, tæt henne ved Dørkarstelen, som om hun havde forsøgt at naa hen til den eneste Nabning, hvorigjennem hun kunde vente Hjælp. De sine Lemmer var stive af kulde og de blaa Line fast tilkuffede; men hun var ikke død, hendes Hjerte slog endnu, skjænt

neppe hørbart.

Susanna tog Varnet op og trykfedede det fast til sit Bryst; derpaa løb hun hurtigt frem og tilbage i Hytten, kaldte paa sin lille Jydling med de sømmele Navne og bad hende dog vaagne op og se paa hende.

Der var ingen, som kunde tænde op Ild og fylde den store, gamle Jerakjedel over Skorstenen med Vand.

Et varmt Bad vilde maasse endnu have reddet Janny; men hvorledes skulde hun saa istand et saadant nu?

Hun brød ud i lydelig Gulken og Graad; dog, ingen hørte hende, ingen kom hende til Hjælp.

„O min Gud,“ raabte hun, „hjælp mig at tilgive dem alle! Hjælp mig, at jeg ikke forbander dem eller hader dem, o min Gud!“

Vidt efter lidt følte hun sine Kræfter tage af, og hun lod sin dyrebare Byrde glide ned paa Sengen. Virkelig syntes Varnet ogsaa at være blevet noget varmere, og Hjertet slog tydeligere.

Susanna tændte hurtigt Ild og lagde paa af sin tørre og bedste Bed uden at tage Hensyn til sit ringe Forraad for Vinteren. Snart oplyste den klart opblussende Flamme det mørke Værelse, og Vandet i Kjedelen begyndte hurtigt at koge. Nu blev Janny badet og slog da ogsaa snart Linene op med hint taalmodige, rørende Smit, som ofte er eget for syge Børn. Men endnu var Faren ikke over, hendes Bryst stævnede, og hun formaaede ikke at nyde selv det bedste, som Susanna bød hende.

Endelig blev det dog for meget for den gamle Kone at se paa det arme Varns Lidelser; hun hyllede det tæt ind i sit eneste Ildtæppe og lagde det varjont paa Sengen. Da Janny var altsor soog til at krybe ud af Sengen og hen til Ilden, saa var der ingen Mætte at frygte, og saa gjorde Susanna sig rede til at gaa til Naboen og bede om Hjælp.

En isende kold Vind, som hvirvlede store Sneflokte omkring, blæste hende imøde, saa hun et Dieblit stod nølende udenfor Hytten. Jorden var haardt tilfrosset og spejlglat, da Vrens Ungdom havde fornyet sig hele Dagen paa de Steder, hvor der laa Is, og først ophørt, da Kulden ved Aftenens Frembrud drev de hjem.

Hun saa mange Lys skinne gennem de tildækkede Vinduer; men hvilken Dør skulde hun banke paa, da alle var fiendtlighedsindede mod hende?

Fra sin egen Hyttes Dørkarstel kunde hun se Vinduerne paa Slottet; der vilde enhver anden Kone i Vren under en saa trøstesløs Stilling som den, hun var i, have fundet at den Hjælp, som lod sig haffe for Penge. Ja, hvis et andet Varn end Janny var blevet syg hin Aften, vilde Baro-

Parkland.

Mr. og Mrs. A. N. Skoog fra Willmar, der er paa Bryllupsreise aflagde nylig Besjendte i Parkland et kort Besøg.

Formand Foss, L. C. Satra og P. Sunderfon var her forrige Uge i Anledning Møde i Board of Trustees.

Mr. D. B. Anderson med Familie blev optaget i Menigheden Paaske-dag. Vi ønsker de nye Medlemmer velkommen.

Mr. A. N. Gaard med Familie, der kjøbte Jacob Lundes Eiendom, har netop flyttet ind. Herald ønsker dem velkommen til Parkland.

Jacob Lunde bor midlertidig i Mr. Mandys Hus. Han kommer rimeligvis til at kjøbe sig en liden Eiendom her, og reiser ikke tilbage til Østen, som oprindeligt var Tanken. Dette glæder os, da vi gjerne ser de kjære Gamle blandt os.

Efter flere Maaneders Stilstand skal man denne Uge fortsætte med at „venerere“ Kirken.

Akademiets Missionsforening giver et Program i Kirkejaalen næste Søndag Aften. Alle er hjertelig velkomne.

Mr. T. C. Samuelson reiser denne Uge til Bristol Bay Maske paa Laksefiskeri.

Indkommet til Judre Mission for Pacific Distrikt.

Bed Pastor D. Borge fra S. Hall, St. Johannes Menighed, \$5; fra Immanuel's Mghds. Kvindesfor. i Lawrence, Wash., \$10. . . \$15.00
Bed Past. M. Borge fra Past Johan Olson af Winn. Distrikt 5.00
Bed Past. S. M. Tjernagel fra Stanwood Kvindesforening, Stanwood, Wn. . . 50.00
Bed Past. N. P. Xavier, samlet af Krist. Strømsnes, So. Bend, Arthur Johnson, S. Lovvold, P. Alvenes, hver 50c; S. Nilson, 75c; Ingvold Hansen, R. Kristofferjon, S. Starstrom, R. M. Strandaa, S. A. Nilson, Thorleif Thompson, S. Samson, S. Johanson, S. Alvenes, Krist Peterjen, Oscar Wikfalsen, J. Johnson hver 25c, \$2.25; Skolekt ved Lake Bay, \$2.10; N. N.

\$1.00 8.85
Bed Past. L. C. Foss, Konfirmationsoffer i Everett Menighed Palmesøndag. . 34.50

\$112.85

Tacoma, April 12, 1909.

L. N. Skov, Kassierer.

Er dette at dø?

Biskop Heuch fortæller:

Vi erindrer en Kvinde, som under de forskjelligste Livsførelser havde bevaret den stille Mand's uforkrænlige Bæsen, ydmyg og selvfornegtede under Medgang og Rigdom, uforfagt og freidig under Modgang og Armod; gennem mange Aar vant til at leve i Herrens Samfund, fik hun paa sit sidste Leie i rigt Maal erfare, hvorledes hans Kraft er mægtig i hans Troendes Skrøbelighed. Hun kunde selv ikke begribe, at hun aldeles ikke kjendte nogen Frygt, men blot Fred og Glæde; det var hendes eneste Befymring, at dette kunde være Letindighed; men da det blev gjort hende ret klart, at hendes Frimodighed kom fra Herren, at hun kunde være vis paa, at han, hvis trofaste Hørelse hun saa ofte havde erfaret, nok vilde sørge for, at Anfæltelsen kom over hende, hvis det var godt for hende at gaa gennem dens Aldprøve, spandt ogsaa denne Befymring. Hendes Fred blev uforstyrret til det sidste, og da fik hun, denne svage Kvinde, Magt til, uden at hun selv blev det var, at spotte Døden; da hun nemlig skjænte, at Døden kom, sagde hun ligesom forundret: „Er dette at dø?“ Det evige Liv var saa sterkt i hende, at Døden ingen Rædsel havde for hende; hun undrede sig kun over, at den kunde være saa let. Stunde vi føre Guds Ords Fornegetere til saadanne Dødsleier, — de maatte saa en Anelse om, at hvormeget de end indbilder sig at kunne undvære Kristendommen i Livet, vil de dog paa det sidste Leie maatte ønske, at de havde levet i Kristo for at kunne dø som de, der i ham har det evige Liv.

Hvorfor er Kirken i Trængsel paa Jorden?

For det Første, forat vi skulle paaminde os, at vi ikke ere i Paradis, men for Adams Skyld udjagne deraf. For det Andet, forat vi skulle tænke paa Guds Søns Trængsel her i Verden, han, som for vor Skyld er bleven Meineske, har paataget sig vort Kjød og Blod, har vandret i denne Jammerdal, har lidt, er død og gjenopstanden fra de Døde for at bringe os tilbage til vort Fædreland, hvorefter vi vare uddrebne.

For det Tredie, forat Kirkens

Attend

The Pacific Lutheran Academy

and

Business College

Skolens Maal er gennem en grundig Undervisning paa et kristeligt Grundlag at forberede unge Mænd og Kvinder for et nyttigt Virke i Livet.

De følgende Kurser tilbydes:

- 1—Et to-aarigt Kursus for saadanne, som ikke er blevne færdige med common Skolen.
- 2—Et tre-aarigt Kursus for Skolelærere.
- 3—Et tre- eller fire-aarigt Kursus, alle Højskolefag, for dem, som vil forberede sig til Optagelse ved et College eller Universitet.
- 4—Et Kursus i Bogholderi og andre Forretningsfag.
- 5—Et Kursus i Stenografi og Maskinskrift.
- 6—Et Kursus i Musik.
- 7—Et Kursus i Engelsk for Nykommere.
- 8—Korte Kurser i Tegning, Landmaaling, Navigation, Geologi, Mineralogi med mere.

Elever optages uden Eksamen naar som helst (helst ved en Termins Begyndelse) og faar selv vælge sine Fag.

Udgifterne for 3 Maaneder \$67.00; 6 Maaneder, \$127.00; 9 Maaneder \$180.00. Heri indbefattes Undervisning, Kost, Logis og Bask.

N. J. HONG, President,
Parkland, Wash.

Trængsel skal lære og paaminde os om, at vort Borgerkab ikke er i denne Verden, men at vi her paa Jorden ere Pilgrimme, som stunde efter et andet Land.—Luther.

DR. E. L. HOGAN

Dentist

Sunset Phone 131

Rooms 8 and 9 Bank Bldg.

Stanwood

Washington

DRS. ROBERTS, DOERRER
AND BLODGETT
Dentists

1156 Pacific Avenue, Tacoma, Wash

Hafstad & Johnson,
Heavy Shelf Hardware
STANWOOD - WASH.

DR. L. N. JACOBSEN

Norsk Læge og Kirurg

Kontortid 10—12, 2—4 og 7—8

Kontor 201 Peoples Savings Bank Bldg
Seattle, Wash.

Office Phones—Main 6177; Ind. 3202
Residence: Ind. 3320.

Geo. J. Ketchum

Dry Goods, Boots, Shoes & Fancy
Groceries. Wholesale and retail,
Stanwood, Wash.

The Post Office

Confectionary Store.

Everything in our line, Large stock of
latest and standard stationery
D. CARL PEARSON.

Stanwood, - - - - - Wash.

KLAEBOE DRUG CO.

(Etableret 1888)

Vor Specialitet er at ekspedere Recepter
medbragte fra de skandinaviske Lande.
Stanwood, Wash.

BEN WILLARD

Undertaker and licensed

Embalmer

STANWOOD - WASH.

Dr. Hartman

Examineret Læge

Fra Kristiania Universitet.

Sunset 171 Independent 16
Stanwood, Wash.